

[Finansministeren.]

hvorfor man vælger en deponeringsordning fremfor de afgifter, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har været inde på. Jeg har ikke hermed sagt, at jeg ville afvise deponeringsordningen fremfor afgifterne, men det var dog rart at få klarlagt, hvorfor man vælger deponeringsordningen. Meningen såvel med deponeringsordningen som med afgifterne er at gøre importen dyrere; det kan det ærede medlem hr. Axel Kristensen ikke komme uden om. Ved afgifter går pengene ind i statskassen; ved en deponeringsordning går der nogle penge ind i de kapitalisters lommer, som udlåner de penge, som skal indbetales til deponeringsordningen, og så må deponenten selv undvære renten i det år, pengene er deponeret. Man må jo spørge sig selv: hvorfor alt det besvær med deponering, hvorfor ikke afgift? Der kan være to motiveringer. Den ene må være den, at man mener, at staten ikke har brug for disse indtægter; det synes jeg imidlertid man meget vanskeligt kan sige. Der kan også være den motivering, at man ved hjælp af deponeringsordningen får en kreditstramning, og det var vel næsten det, det ærede medlem hr. Axel Kristensen i dag indrømmede, omend under anvendelse af mange ord og noget indviklet.

Det er da også klart, at skal de, der deponerer, indbetale 500 mill. kr. til nationalbanken, strammes kreditten med dette beløb. Det ærede medlem mente, at denne kreditstramning kunne begrænses til dem, der importerede, og måske kunne man også ramme afbetalingshandelen. Jeg ved ikke, hvor det ærede medlem har den idé fra, at man sådan kan dele kreditmarkedet op. Jeg ved ikke, hvor det ærede medlem har den idé fra, at bankerne, når deres kassebeholdning bliver formindsket, da kan sige: de egentlige produktive erhverv skal have lov til fortsat at låne, medens afbetalingshandel o. lign. ikke skal have lån mere. Jeg må sige til det ærede medlem, at den erfaring, vi har haft med bankernes udlånspolitik, støtter ikke denne anskuelse; det kan måske også være vanskeligt at bebrejde bankerne, at de låner pengene ud, hvor de får den højeste rente.

Hvis vi fik en kreditstramning på det nævnte beløb, ville vi få produktionsnedsættelse og arbejdsløshed, og det er man

også klar over fra oppositionens side. Derfor skriver man i betænkningen:

„Mindretallet er opmærksom på nødvendigheden af, at kreditten til udvikling af landets produktion ikke formindskes yderligere, og ville til deponeringsordningen knytte bestemmelse om, at de deponerede beløb stilles til rådighed for nationalbanken“.

Selve det, at beløbene stilles til rådighed for nationalbanken, løser jo ikke problemet. Spørgsmålet er nemlig så: hvor skal pengene derefter gå hen? Hvis man skal undgå kreditstramning, må de føres tilbage enten ved køb af statsobligationer eller ved, at nationalbanken på en eller anden måde skulle anvende dem til genbelåning eller få dem anbragt i private banker til videre udlån. Men hvis dette er meningen, må man spørge sig selv: hvortil hele dette omløb? Hvis man ikke ved hjælp af deponeringsordningen vil have kreditstramning, hvorfor så have en deponeringsordning? Hvorfor så ikke lige så godt nøjes med afgifter på importen? Jeg tror, det er, fordi man ikke kunne blive enig om de afgifter og toldforhøjelser, det konservative parti kunne ønske, men som partiet venstre vel ikke har kunnet gå med til.

Så er der spørgsmålet — og det er det andet væsentlige spørgsmål — om, hvilke varer der skulle falde ind under denne deponeringsordning. Det kunne vi ikke få at vide ved første behandling, og det ærede medlem hr. Axel Kristensen sagde her fra talerstolen, at han ikke havde den fornødne indsigt i de tekniske forhold, han kendte ikke alle de varer, der var tale om, og vidste ikke, hvilke varer der var bundet o. s. v. Forhandlingerne i udvalget endte så med, at man anmodede om denne tekniske bistand, som man i øvrigt hele tiden havde kunnet få. Man fik den og havde den nøjagtig et døgn, og jeg har med vilje ikke spurgt de pågældende tjenestemænd, hvad man havde bestilt i det døgn. Det eneste, vi fik at vide, var, at man nu var klar over, at man udmærket kunne lave en deponeringsordning. Ja men, ærede medlemmer, det har vi da været klar over i mange år; vi har jo haft en deponeringsordning for tekstilvarer. Det, vi ville have, var en vejledning om, hvilke varer man kunne belægge med deponering. Hvorfor kan vi ikke få det at vide? Det ærede